

Hyvä Tuomas joulun tuopi, paha Nuutti poies viepi. Näinhän sananparsi hokee. Nuutin päivänä kuusi riisutaan. Tätä tosin kirjoitan kuusenkynttiläin valossa vielä Sakariaksen päivänä, vaikka Nuutti oli tästä katsottuna jo eilen.

Tuomiokirkon kello, se Könnin kello siellä tornissa, löi kahdeksan komeaa lyöntiä. Kuulin sen nyt vasta ensimmäisen kerran, sillä häpeäkseeni minun on myönnettävä, että en ollut vuodenvaihteessa kuuntelemassa paremmin Mikkosta kuin Könniäkään. Komiaäänisiä molemmat.

Nyt seisoin Franzénin talon kulmalla ihmettelemässä sunnuntaiaamun hiljaisuutta. Illan virkkuna ja aamun torkkuna suorastaan oudostelin oloani. Vain virkeimmät terveytensä huoltajat, lenkkeilijät, olivat jo aamukahvinsa juoneet ja talonmiehet, niin herrat kuin rouvat Talonmiehet ja eräät tunnollisimmista kaupungin lapiovirkamiehistä. Minä taisin olla ainoa varsinainen pasteerailija.

Kaupungin kuusi oli jo viety, mahtaneeko vielä jotakin tietä lämmittää lämpöputkijamme! Omakin kuusinen olisi siis riittävä. Se on joka vuosi vähän ja yhtä haikeaa, vaikka se seisookin kirjahyllyn edessä ja on tiellä milloin on milloin mitään tietoa haettaessa. Kun kävelin raikkaasta aamuilmasta sisälle, tunsin aivan selvästi kuusen tuoksun, joulun tuoksuahduksen. Mutta on tietysti oma vika, jos ei tästä näistä puolin osaa jo suksia oikeaan kuusikkoon, niin että siitä vain, kuusi. . .

Lienevät vihoviimeisimmätkin joulupukit päässeet täältä alamaalimasta kotiinsa Korvatunturille. Niin, Korvatunturistakin olisi pitänyt taasen hieman puhua, kun minusta tuntuu, että juuri missään ei enää muisteta, että ensimmäinen Korvatunturin pukkitointi perustettiin Ouluun joskus 30-luvun alussa. Päämaja oli vanhan Ynnin suojissa. Mutta puhutaan toiste, kai minä jotain tiedän, sillä olinhan

siellä. . . tarpeen tullen voin julkaista vaikka valokuvan.

Tätä Korvatunturin perinnettäkin vanhempi taitaa olla oululainen sähköpukki. Nuorempi veljeni Aleksanterin yliopistosta Veli Kujasalo kirjoitti, että kun ne siellä herrojen Helsingissä vuosi takaparin mainostivat, että ensimmäinen päätään nyökyttävä pukki oli ilmestynyt Wulffin ikkunaan tasan viisikymmentä vuotta taaksepäin eli 1927, tiesi hän vuoren varmasti, että Oulussa oli samanlainen joulupukki jo vuotta paria aikaisemmin. Tämän hän muistaa siitä, että kun he, Gutzénin perhe, kesällä 1927 muuttivat Lumijoelle, hän oli jo ehtinyt tehdä tuttavuutta tuollaisen päätään nyökyttelevän pukin kanssa. Se pukki oli magisterin muistaman mukaan Hammarin tai Verkon ikkunassa, mutta varmasti Saaristonkadun puolella, hän lisää. Siihen voin jo minäkin sanoa, että Verkko ei sovi kuvaan, sillä se ei liene koskaan ollut Saaristonkadun varrella. Tuohon se paloi meitä vastapäätä, että rätsisi ja vinkui sanan mukaisesti, koska myös ammusvarasto paloi. Urheiluliike Verkosta syntyi sitten Urheilu & Kalastus, mutta niin kauan kuin muistan, on joulupukki nyökyttellyt päätään Hammarin ikkunassa.

Myös Stensingereistä sai Panu jo palautetta aina Sveitsistä saakka, mutta jospa jätetään lisätiedot tulevaan joulun. Utajärvellä näytti, Tervareitin mukaan, kiertäneen reipas tiernapoikasakki, mutta julkaistussa valokuvassa hieman ihmettelin pientä yksityiskohtaa: ruhtinailla, Herodeksella ja Murjaanien kuninkaalla, on vain yksi jihängi eli olkavyö vaikka heille perinteen mukaan kuuluu jihängi molemmille olkapäille. Knihdillä on vain yksi jihängi, mutta — muistakaapa pojat! — miehen olkavyö (samoin kuin airutnauha) on aina oikealta olalta vasemmalle kupeelle, sillä sehän markeeraa miekkavyötä.